

Arrest

nr. 285 766 van 7 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 19 juni 2019 en verzoekt op 24 juni 2019 om internationale bescherming. Op 11 augustus 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Geoordeeld wordt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven en dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet noopt tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 16 november 2020 trekt de commissaris-generaal de voormelde beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in, waarna het tegen deze beslissing ingestelde beroep door de Raad wordt verworpen bij arrest nr. X van 7 december 2020.

1.3. Op 14 april 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S. A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren in 2001 in het Mohammad Agha district in Logar, en meer bepaald in het dorp Deh Naw. U woonde daar samen met uw moeder, twee jongere broers en zus. U bent een soennitische moslim, van gemengde afkomst. Uw vader zijn etniciteit was Pashtoun, die van uw moeder is Tadzjieks. U bent nooit naar school gegaan, maar bent wel 6 maanden naar de madrasa gegaan in 2016.

Uw vader stierf ongeveer in 2015 toen hij bij gevechten tussen de Taliban en overheidstroepen door een kogel geraakt werd. In 2017 of 2018 stierf uw broer op de bazaar van Waghjan ten gevolge van een bomontploffing, gericht tegen een legervoertuig. U werd toen de broodwinnaar van het gezin. U werkte als schoenhersteller op een stand in de bazaar van Waghjan.

U ontving in februari of maart van 2019 een persoonlijke dreigbrief van de Taliban, die bij u thuis werd afgeleverd. Hiervoor had u in de moskee van uw dorp reeds een algemene oproepingsbrief van de Taliban ontvangen, waarin jongeren werden opgeroepen om zich bij de Taliban te voegen en jihad te voeren. Na de ontvangst van de persoonlijke dreigbrief, die u zelf niet kon lezen, bracht u deze naar uw oom. Hij vertelde u dat uw leven in gevaar was en dat u meteen moest vertrekken. Hij verzekerde u dat hij voor uw familie zou zorgen en dat hij uw reis zou regelen. U bent de inhoud van de brief nooit te weten gekomen. De volgende nacht ontvluchtte u Afghanistan, en kwam u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië aan in België op 19 juni 2016 en meldde zich 6 dagen later aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud de volgende documenten neer: een foto van uw taskara, enkele foto's van uw broer, en twee foto's van de ontvangen dreigbrief.

Op 12 augustus 2020 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar de door u ingeroepen asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Op 8 september 2020 ging u hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het CGVS trok op 16 november 2020 uw weigeringsbeslissing in ten gevolge van een gewijzigde appreciatie van de veiligheidssituatie in uw district, waarop de Raad uw beroep verwierp met het arrest van 7 december 2020.

U werd vervolgens een tweede maal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS dat plaatsvond op 3 juni 2021 en waarin u verder bevraagd werd over uw regio van herkomst. Tijdens dit onderhoud diende u de originele versies in van de documenten die u eerder al neergelegd had (i.e. uw taskara en de dreigbrief).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In eerste instantie verwijst het Commissariaat-generaal (CGVS) naar de weigeringsbeslissing die u op 12 augustus 2020 betekend werd en waartegen u in beroep ging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het CGVS oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw

voorgehouden problemen met de Taliban. Aangezien u ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud bleef volharden in diezelfde asielmotieven (CGVS II p.3, p.20-21), kan wat deze elementen betreft de oorspronkelijke beslissing van het CGVS worden hernomen:

"Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Zo gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan een gedwongen rekrutering door de Taliban te vrezen. U baseert deze vrees voornamelijk op een dreigbrief die u heeft ontvangen van de Taliban, en waarvan u een kopie voorlegde aan het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud. Deze brief vormde de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw land van herkomst, en is aldus een essentieel element voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. In deze dreigbrief wordt u persoonlijk vermeld, en dat u zou samenwerken met indringers. Verder wordt u erin aangesproken om jihad te voeren en mee te werken met de Taliban, om uw vader en broer te wreken. Later in de brief wordt aan alle vechters van het Islamitische Emiraat en andere mujahedeën gevraagd u te vinden en te straffen (CGVS, p. 5).

Deze inhoudelijke elementen vertonen reeds verschillende tegenstrijdigheden. Zo richt de brief zich zowel rechtstreeks tot u om jihad te voeren en uw familieleden te wreken, als tot vechters en mujahedeën die worden gevraagd u te vinden en te straffen. Los van de onduidelijkheid aan wie deze brief nu gericht is, is het tevens ongeloofwaardig dat er in dezelfde brief aan u wordt gevraagd om jihad te voeren, als dat u verwittigd wordt van een nakende doodstraf. Deze twee boodschappen die op dezelfde pagina zijn terug te vinden verschillen wel zeer sterk in aard. Aangezien deze brief werd afgeleverd op uw woonplaats en uw adres de verzender dus duidelijk bekend is (CGVS, p. 8), is het voorts ook tegenstrijdig dat er wordt gevraagd aan die vechters en mujahedeën u te vinden en dan te straffen. Ook is het erg opvallend dat er op eventuele wraakgevoelens die u zou koesteren ten gevolge van de overlijdens van uw broer en vader wordt ingespeeld door de Taliban, aangezien de groepering verantwoordelijk is voor beiden hun dood (CGVS, p.4). Omwille van de vele inhoudelijke tegenstrijdigheden uit deze dreigbrief, moet de echtheid ervan betwist worden.

Het feit dat u de inhoud van de dreigbrief zelf niet kent is een volgende gegeven dat de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding aantast (CGVS, p.5). Toen u deze dreigbrief ontving bent u deze de volgende ochtend naar uw oom gaan brengen, aangezien u ze zelf niet kon lezen (CGVS, p. 6). Het enige wat uw oom u zei nadat u hem de brief voorlegde was dat u gezocht werd, uw leven in gevaar was en dat u dus weg moest (CGVS, p.6). Hoewel u benieuwd was naar de inhoud van de brief hebt u op dat moment niet gevraagd u voor te lezen wat er in de brief stond, noch hebt u in latere contacten met uw oom nog gevraagd naar de inhoud van de brief (CGVS, p.6). Het is totaal ongeloofwaardig dat u Afghanistan ontvlucht op basis van een brief waarvan u de inhoud niet kent, noch enige moeite hebt gedaan om ze te leren kennen.

De inhoud van de brief indachtig is het bovendien heel opmerkelijk dat uw oom u niet spontaan vertelde dat u er valselijk in werd beschuldigd samen te werken met indringers, of over de ongelooflijke onrechtvaardigheid dat u door de Taliban wordt opgeroepen jihad te voeren om uw vader en broer te wreken, nadat die door hun eigen toedoen zijn overleden (CGVS, p.11). "Ze negeerden de brief, ze vergaten de brief", geeft u als verklaring voor het feit dat uw familie u niet verder over de brief inlichtte (CGVS, p.6). Overigens had uw oom de kans om de Taliban persoonlijk deze tegenstrijdigheden voor te leggen, toen zij hem in de persoon van M. M. A. benaderden om te vragen waar u was (CGVS, p.11). Het is wederom ongeloofwaardig dat die laatste vrede nam met uw oom zijn antwoord dat hij niet wist waar u was, en u verder niet weet of uw oom op dat moment de tegenstrijdigheden in de persoonlijke dreigbrief die ze u stuurden bij hen aanklaagde (CGVS, p.11).

Het geheel van tegenstrijdige en ongeloofwaardige elementen betreffende de dreigbrief die u voorlegde op het CGVS indachtig, kan het CGVS enkel concluderen dat deze brief, en zijn rol als directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn. Aangezien deze brief een centrale rol in uw vluchtrelaas inneemt, blijft de werkelijke directe aanleiding voor uw vertrek dus onduidelijk.

Naast uw verklaringen over deze brief tijdens het persoonlijk onderhoud, werd u ook gevraagd naar hoe de Taliban jongeren rekruteert in uw dorp (CGVS, p.8). Uw vrees is immers dat de Taliban u zou rekruteren, of zou doden wanneer u terugkeert naar Afghanistan. Ook hier bleven uw antwoorden

ontoereikend om uw vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban geloofwaardig te maken. Zo gaf u tijdens het persoonlijke onderhoud meermaals te kennen dat 2 op de 5 huizen in uw dorp Dehnav geaffilieerd zijn met de Taliban, en dat een groot deel van de jongeren die door de Taliban gerekruteerd werden, zich vrijwillig aansloten (CGVS, p.7). Wanneer u gevraagd werd naar namen kan u slechts de zonen van H. A. noemen (CGVS, p.7). Het grote aantal Taliban in uw dorp indachtig is het erg opmerkelijk dat u niet meer weet over mensen die zich vrijwillig bij de groepering aansloten. Wanneer u specifiek naar anderen gevraagd werd, antwoordde u: "Ik heb geen informatie over andere mensen. Ik weet niet exact over andere mensen. Ik weet over de zonen van deze persoon, want hij was een rijk man. Zijn familieleden werden K. genoemd in het dorp. Ze vervoegden de Taliban omwille van hun vijandschap met een ander persoon" (CGVS, p.8). Dat u dus slechts van één bekende familie wist dat ze zich vrijwillig bij de Taliban aansloten, in een dorp waarin 2 op de 5 huizen met de Taliban zouden zijn geaffilieerd, is erg opvallend.

U kon echter ook slechts zeer weinig vertellen over mensen die met dwang door de Taliban gerekruteerd werden. Zo viel het op dat u allerm minst kon verklaren waarom de Taliban de moeite en het risico nam om mensen tegen hun wil te rekruteren, wanneer er reeds grote aantallen jongeren zich vrijwillig aansluiten. Daarover zei u: "Ik weet niet wat hun doel of objectief is. Ze rekruteren sommige mensen met geweld. Wanneer ze je zouden zien ontvoeren ze je. Ik ken hun doel niet" (CGVS, p.7). U vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zowel uw neef als 2 van uw buurjongens werden ontvoerd door de Taliban. Buiten deze voorvallen had u echter geen enkele informatie over gedwongen rekrutering door de Taliban in uw dorp (CGVS, p.8). Ook wanneer u gevraagd werd waarom u specifiek zou gevisieerd worden door de Taliban, antwoordde u: "Dit weet ik niet. Ik ben niet de enige die ze viseren. Ze kidnapt mijn neef, ook 2 van mijn burens. Ze kidnappen iedereen" (CGVS, p.12). Echter bleef u het CGVS op de expliciete vervolgvraag wie buiten uw neef en 2 buurjongens werden gekidnapt een antwoord schuldig, zeggende: "Ik weet niet van nog anderen" (CGVS, p.12).

Over de lotgevallen van uw neef en uw 2 buurjongens kon u overigens niet meer informatie geven dan dat dat ze ontvoerd werden door de Taliban, en in het geval van uw neef, dat hij gedood werd. Zo wist u ook omtrent de ontvoering van uw neef niets te vertellen over de plaats waar hij nadien naartoe werd gebracht, de omstandigheden waarin hij ontvoerd of gedood werd, noch over de plaats waar zijn lichaam gevonden werd (CGVS, p.9). U weet dit gebrek aan kennis omtrent uw neef zijn lotgeval aan de Taliban, die geen enkele informatie over uw neef wilde delen, ook niet nadat de dorpsoudsten hun hier per brief over hadden aangeschreven (CGVS, p.10). U verklaarde verder dat u ook niet wist waar uw neef zijn lichaam teruggevonden werd door de politie, omdat u dit niet aan uw oom kon vragen. U vertelde echter wel specifiek dat uw neef zijn taskara en andere kaarten op zak had, en dat hij aan de hand daarvan geïdentificeerd kon worden (CGVS, p.9). Waarom u zo'n specifieke informatie hebt en andere, veel algemenere informatie niet hebt, is niet duidelijk. Het is hoe dan ook ongeloofwaardig dat u uw land ontvlucht op basis van uw vrees om gerekruteerd te worden door de Taliban, wanneer u zo weinig informatie kan meedelen over dit soort situaties.

Het is ook opvallend dat u de Taliban enerzijds meedogenloosheid toedicht wanneer het gaat over ontvoeringen van jongeren die ze willen rekruteren, maar dat ze anderzijds geen actie onderneemt wanneer die jongeren het land ontvluchten om aan de Taliban te ontsnappen. Zo gaf u het voorbeeld van de zoons van uw dorpsgenoot H. Z., wiens zoons het land ontvlucht zijn nadat ze werden bedreigd door de Taliban. U hebt geen informatie over een aanval op H. Z. nadat zijn zoons weigerden om de Taliban te vervoegen (CGVS, p.10). Ook uw eigen familie werd, met uitzondering van één bezoek van de Taliban na uw vertrek uit het land om te vragen waar u was, met rust gelaten door de groepering (CGVS, p.11). Het verschil in doortastendheid van de Taliban bij de ontvoering van uw neef en bij hun poging om u te rekruteren is tegenstrijdig, en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas nogmaals onderuit.

Ten slotte komt uw relaas niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waar jongeren vooral in moskeeën gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrasa's. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten, maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Uit bovenstaande argumentatie kan worden geconcludeerd dat aan de door u voorgehouden asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk wordt betwist. De foto's van uw broer vormen evenmin bewijs van de waarachtigheid van uw relaas. U kan niet aantonen dat de (overleden) persoon op deze foto's daadwerkelijk uw broer is, noch dat wat deze persoon is overkomen overeenstemt met de gebeurtenissen uit uw relaas.

De opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS veranderen deze appreciatie evenmin, aangezien deze betrekking hebben op het tijdstip van de verhuis van uw familie naar het huis van uw oom, en niet op de kern van uw asielrelaas."

De (originele) documenten die u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud indiende, werpen evenmin een ander licht op voorgaande vaststellingen. Wat uw taskara betreft, werd hierboven reeds opgemerkt dat deze louter uw verklaringen omtrent uw identiteit ondersteunt. Aangaande de dreigbrief, werd hierboven gemotiveerd dat de inhoud ervan bijzonder dubieus oogt en dat uw verklaringen omtrent deze brief geenszins kunnen overtuigen. Dat u thans de originele versie ervan neerlegt, doet daaraan geen afbreuk, temeer daar uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Met de opmerkingen van uw advocaat op de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud werd verder rekening gehouden, doch deze kunnen evenmin bovenstaande appreciatie ombuigen daar zij geen betrekking hebben op de door u ingeroepen asielmotieven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw beide persoonlijke onderhouds op 2 juli 2020 en 3 juli 2021 plaatsvonden voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Voorts wenst het CGVS aan te stippen dat uw verklaringen aangaande uw regio van herkomst, zijnde het district Mohammad Agha in de provincie Logar, heden niet worden betwist. Het loutere gegeven dat u van deze streek afkomstig bent, biedt an sich echter geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde. Het CGVS wenst in deze te verwijzen naar onderstaande paragrafen:

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de

Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud (provincie Nangarhar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“
(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat vooreerst in op de overweging van de bestreden beslissing aangaande de tegenstrijdigheden van de door hem voorgelegde dreigbrief van de taliban. In dit verband verwijst verzoeker vooreerst naar de vertaling van de dreigbrief die door de tolk tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd geleverd. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat er in de dreigbrief geen enkele tegenstrijdigheid te vinden is. Verzoeker verduidelijkt dat hij zich niet heeft aangesloten bij de taliban bij de eerste algemene oproep, waardoor hij nog eens opgeroepen werd om zich bij hen aan te sluiten, deze keer met een duidelijke boodschap dat, als hij zich niet zou aansluiten, alle vechters opgeroepen worden om hem te vinden en te straffen. Luidens het verzoekschrift betreft het feit dat in de aan verzoeker persoonlijk gerichte brief de *mujahideen* worden opgeroepen om verzoeker te straffen, een stijfgevoerde waarin 'plechtig' wordt opgeroepen om verzoeker te straffen indien hij alsnog weigert zich aan te sluiten bij de taliban. Verzoeker merkt nog op dat sommige stukken in de brief niet duidelijk waren en om die reden niet vertaald werden door de tolk. Hij is van mening dat het bijgevolg geen perfecte vertaling is, maar dat het voornaamste wat uit de brief kan worden afgeleid is dat hij bedreigd wordt door een internationaal bekende terroristische organisatie. Daarnaast betoogt verzoeker dat het inspielen op zijn eventuele wraakgevoelens door de taliban eveneens geen eigenaardigheid is. Verzoeker stelt dat de taliban zichzelf nooit zullen beschuldigen en dat het volgens hen de schuld is van buitenlandse strijdkrachten dat het er in Afghanistan zo gewelddadig aan toe gaat. Elke gewelddadigheid ten gevolge van hun strijd tegen de buitenlandse strijdkrachten en hun medewerkers is de schuld van die 'indringers'. Ook wijst verzoeker op het feit dat zijn vader terechtgekomen is in een vuurgevecht en het niet bekend is van welke partij die kogel kwam en dat zijn broer is omgekomen door een bremmbom die bestemd was voor een voorbijrijdend legervoertuig. Het is volgens verzoeker dan ook niet moeilijk voor een groepering als de taliban om de schuld bij de vijand te leggen en de naasten van slachtoffers op te roepen om wraak te nemen.

Aangaande de overweging van de bestreden beslissing dat verzoeker de inhoud van de dreigbrief zelf niet kent, oppert verzoeker dat het tegendeel blijkt uit het persoonlijk onderhoud van 2 juli 2020. Hij betoogt dienaangaande als volgt:

"Op p.6 van het interview zegt verzoeker: 'Mijn paternale oom zei dat ze me wilden, dat ik hen vervoegde, dat mijn leven in gevaar is en dat ik moest gaan.'

Verwerende partij heeft niet vermeld dat de oom van verzoeker ook zei dat hij zich moest vervoegen bij de Taliban, terwijl dit duidelijk te lezen staat in het verslag van het persoonlijk onderhoud.

De boodschap was duidelijk voor verzoeker: hij moest de Taliban vervoegen of sterven. Dit is ook klaarblijkelijk de inhoud van de brief.

Verzoeker was toen 18 jaar. Hij is nooit naar school gegaan buiten Koranlessen in de plaatselijke madrassa. Die koranlessen hebben ook maar 6 maanden geduurd.

Bovendien leefde hij in een gewelddadige omgeving waarin hij zelf zijn vader en broer heeft verloren.

Van een persoon met zo'n achtergrond kan niet worden verwacht dat hij kritisch de hele vertaling van de dreigbrief zou vragen en dan pas een beslissing zou nemen om te vluchten. De gebeurtenissen van zijn neef indachtig, wist verzoeker wat er zou gebeuren na zo'n dreigbrief.

Uit de rechtspraak blijkt daarenboven dat om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, rekening gehouden dient te worden met de persoonlijkheid van verzoeker, o.m. zijn opleiding (RvV 26 juni 2008, nr. 13.157; 18 september 2008, T. Vreemd. 2009, 45; 15 april 2015, T.Vreemd. 2015, 186.), zijn intellectuele vermogens (hij is analfabeet), de leeftijd (RvV 16 oktober 2012, nr. 89.877; 6 november 2014, nr. 132.866; 20 april 2015, nr. 143.683.) en eventuele psychologische stoornissen (RvV 2 oktober 2008, T. Vreemd. 2009, 44; 16 april 2012, T. Vreemd. 2012, 214; 10 november 2015, nr. 156.326; 20 april 2017, nr. 185.687)

De vertaler van de brief was zijn paternale oom, die de plaats van zijn overleden vader innam. Hij heeft de boodschap goed samengevat en de boodschap was duidelijk voor verzoeker. Uit al de gebeurtenissen in zijn verleden en uit zijn omgeving kon verzoeker wel raden wat er hem te wachten stond."

Waar de bestreden beslissing ook nog stelt dat het heel opmerkelijk is dat verzoekers oom hem niet spontaan vertelde dat hij in de dreigbrief valselijk werd beschuldigd samen te werken met 'indringers', en dat zijn oom niet vertelde over de ongelooflijke onrechtvaardigheid dat hij in de dreigbrief door de taliban werd opgeroepen *jihad* te voeren om zijn vader en broer te wreken, betoogt verzoeker dat deze omissie vanwege zijn oom ten onrechte door de commissaris-generaal aan hem wordt toegeschreven. Verzoeker stelt nog dat de vraag hier is wat hij zou kunnen hebben gedaan indien hij wist dat hij valselijk beschuldigd werd van samenwerking met 'indringers' en vraagt zich af of hij dan verhaal had moeten halen bij de taliban.

In verband met de overweging van de commissaris-generaal, dat verzoeker weinig kan vertellen over mensen die met dwang door de taliban gerekruteerd worden, repliceert verzoeker als volgt:

"In het interview met verzoeker kan men lezen dat hij op de volgende manier antwoordde op de vraag of er jongeren vrijwillig zich aansloten bij de Taliban:

'Ze worden gerekruteerd bij moskeeën_ tegen hun zin, sommigen vrijwillig. De meesten zouden zelf solliciteren bij hun, omwille van hun vijanden.' (p. 9)

In dit antwoord is het duidelijk dat de 'meesten' de meesten onder de vrijwillig aangeslotenen zijn.

Uit het antwoord van verzoeker blijkt dat sommigen vrijwillig gingen. Dit wijst erop dat er niet genoeg vrijwillige rekruten waren en zij daardoor ook onder dwang rekruteerde."

Aangaande de bevindingen in de bestreden beslissing over de informatie die verzoeker geeft met betrekking tot de lotgevallen van zijn neef en twee buurjongens, merkt het verzoekschrift op dat de termen 'algemeen' en 'specifiek' hier door elkaar gehaald zijn. De plaats waar zijn neef na de ontvoering gebracht werd, de precieze omstandigheden waarin hij ontvoerd of gedood werd en de plaats waar zijn lichaam gevonden werd, zijn veeleer specifieke gegevens, die niet aan verzoeker worden meegedeeld. De identificatie van de neef via zijn taskara is echter algemeen. Het is de meest voor de hand liggende manier van identificatie, zo stelt verzoeker, en dit is ook de reden waarom ze zeker waren dat het zijn neef was die werd vermoord.

Waar de commissaris-generaal stelt dat het opvallend is dat verzoeker de taliban enerzijds meedogenloosheid toedicht wanneer het gaat over de ontvoeringen van jongeren die ze willen rekruteren, maar dat ze anderzijds geen actie ondernemen wanneer die jongeren het land ontvluchten om aan de taliban te ontsnappen, laat verzoeker het volgende gelden:

"Het is goed mogelijk dat de Taliban ondanks eerdere bedreigingen de familie van een gevlucht persoon met rust laat om toch draagvlak te hebben bij de plaatselijke bevolking.

Het feit dat verzoeker geen informatie heeft over de zonen van zijn dorpsgenoot H.Z. doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van zijn relaas

Wel verklaarde verzoeker: 'Ze bedreigden zijn huis. Het gebeurde meermaals. Ze zeiden dat als ze zijn zoons niet zouden overgeven, ze het huis zouden aanvallen.' (p. 10 interview)

Verzoeker heeft thans geen contact met zijn familie wegens de slechte telecommunicatie infrastructuur in Afghanistan."

Waar in de bestreden beslissing ten slotte nog wordt gesteld dat zijn relaas niet goed overeenkomt met de algemene situatie in Afghanistan, repliceert verzoeker als volgt:

"Tevens kan men uit officiële rapporten afleiden dat er geen reden is om het relaas van verzoeker in twijfel te trekken

Zo staat er in het rapport van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO) inzake de rekrutering door gewapende groeperingen in Afghanistan:

'The Taliban uses night letters to warn, threaten and to try to win over the population.' (EASO COUNTRY OF ORIGIN INFORMATION REPORT. AFGHANISTAN RECRUITMENT BY ARMED GROUPS, European Asylum Support Office 2016, p.17,

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf)

De werkwijze door middel van brieven 'komt hier duidelijk naar voor, hetzelfde is voorgevallen bij verzoeker.

Ook de gevolgen van een weigering staan in het rapport:

'Osman says that tribes, communities, villages or areas located in regions where the Taliban has strongholds nearby who refuse to support the Taliban in general, including the recruitment of fighters will be targeted by the Taliban. The Taliban will try to penetrate those areas, convince them, test loyalties, and finally force them into siding with the insurgency. '

Er is duidelijk geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker op te merken.

Verwerende partij hecht al te eenvoudig geen geloof in het relaas van verzoeker.

Het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van sommige dingen, doet evenmin afdoende afbreuk aan de verklaringen van verzoeker en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In ieder geval kan verwerende partij niet ontkennen dat het relaas van verzoeker volledig in de lijn is met de informatie aangaande de praktijken van de Taliban.

Er dient dan ook geloof te worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Eenzelfde redenering werd ook reeds in de rechtspraak gehanteerd. Zie dienaangaande CCE, arrest 64.524 van 8 juli 2011 :

‘(...) force est de constater que la partie requérante, longuement interrogée par la partie défenderesse au sujet des problèmes allégués, en a fourni un récit qui, (...) se révèle suffisamment cohérent, circonstancié et plausible dans le contexte

prévalant en Tchétchénie tel qu’illustré par les informations générales figurant au dossier administratif, informations qui indiquent que les arrestations arbitraires, enlèvements et exécutions extrajudiciaires dont sont notamment victimes les combattants et les personnes qui y sont assimilée à tort ou à raison, demeurent, en Tchétchénie, une pratique fréquente des autorités ou des groupes opérant pour leur compte. Le Conseil estime dès lors que ce récit est de nature à susciter une certaine conviction quant au caractère réellement vécu des faits relatés et quant au bien-fondé des craintes alléguées, et constate du reste que la partie défenderesse ne remet pas directement en cause la réalité même des problèmes allégués.’

Zelfs indien er in het relaas van verzoeker enkele onduidelijkheden of vaagheden zouden kunnen worden gevonden (zogenaamde ‘grijze zones’), dan nog kan het voordeel van de twijfel aan verzoeker worden toegekend, rekening houdend met de situatie in het land van herkomst.

Zie ook CCE, arrest 36.565 van 23 december 2009:

‘Quant aux autres faits allégués, malgré la persistance de quelques zone d’ombre, le Conseil considère toutefois qu’il s’impose de faire application du bénéfice du doute en faveur du requérant, la gravité de la situation prévalant encore en Tchétchénie redoublant cet impératif de prudence.’

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat niet akkoord met de conclusie van de commissaris-generaal om hem geen subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker meent enerzijds dat het risico op ernstige schade door willekeurig geweld nog steeds zeer hoog is in Afghanistan. Hij citeert uit en verwijst naar de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van januari 2022 en naar verschillende persartikels in dit verband.

Anderzijds werpt hij op dat er een ernstige humanitaire crisis plaatsvindt in Afghanistan. Hij citeert hierbij een fragment uit de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van januari 2022, een fragment uit de verklaring van dr. Ramiz Alakbarov, plaatsvervangend speciaal vertegenwoordiger voor de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 15 maart 2022, alsook fragmenten uit verschillende persartikels.

Wat betreft de precare humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, concludeert verzoeker als volgt:

“Uit voorgaande wordt duidelijk dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK), Elgafaji t. Staatsecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn.

Voorts heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk).

De huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is uitermate erbarmelijk en leidt ontegensprekelijk tot een schending van artikel 3 EVRM.

Deze omstandigheden zijn te wijten aan de taliban die nu de macht heeft overgenomen in Afghanistan. Sedert de machtsovername van de taliban heeft de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap allerlei sancties opgelegd. Hierdoor is een waardig leven onmogelijk geworden in Afghanistan. De sancties worden opgelegd omwille van het radicale en extremistische beleid dat de taliban voert in Afghanistan.

Bijgevolg is de penibele situatie te wijten aan een actor, een partij of organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst, zoals bepaald wordt in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande volgt dat het terugsturen van verzoeker een schending van het non-refoulement beginsel zal teweegbrengen.”

2.1.3. Verzoeker vraagt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem aldus de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) toe te kennen, of hem in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 26 januari 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd of vermoord te zullen worden door de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden vrees. Ten eerste (i) kan, omwille van het geheel van tegenstrijdige en ongeloofwaardige elementen betreffende de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de taliban, geen geloof worden gehecht aan deze brief, en diens rol als directe aanleiding voor verzoekers vlucht uit Afghanistan. Zo (a) vertoont de inhoud van de dreigbrief die verzoeker heeft ontvangen van de taliban, en meer in het bijzonder het feit dat deze brief enerzijds verzoeker persoonlijk vermeldt omdat hij zou samenwerken met 'indringers' en wordt aangesproken om *jihad* te voeren en mee te werken met de taliban om zijn vader en broer te wreken, en anderzijds andere vechters van het Islamitische Emiraat en andere *mujahedeën* oproept om verzoeker te vinden en te straffen, verschillende tegenstrijdigheden. Daarnaast (b) wordt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven verder aangetast door het feit dat verzoeker de inhoud van de dreigbrief zelf niet kent, noch enige moeite heeft gedaan om ze te leren kennen. Ook (c) stelt de commissaris-generaal dat, de inhoud van de brief indachtig, het heel opmerkelijk is dat verzoekers oom hem niet spontaan vertelde dat hij in de dreigbrief valselijk beschuldigd werd om samen te werken met 'indringers', of over het gegeven dat hij door de taliban werd opgeroepen *jihad* te voeren om zijn vader en broer te wreken, nadat die door hun eigen toedoen zijn overleden. Ten tweede (ii) zijn verzoekers verklaringen betreffende de manier waarop de taliban jongeren rekruteren in zijn dorp ontoereikend om zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban geloofwaardig te maken. Zo (a) is het opvallend dat verzoeker, nadat hij reeds verklaarde dat twee op de vijf huizen in zijn dorp met de taliban geaffilieerd zijn en een groot deel van de jongeren die door de taliban werden gerekruteerd zich vrijwillig aansloten, amper namen kan noemen van mensen die zich vrijwillig bij de taliban aansloten. Voorts (b) kon verzoeker ook slechts zeer weinig vertellen over mensen die met dwang door de taliban gerekruteerd werden. Bovendien (c) kan verzoeker over de lotgevallen van zijn neef en zijn twee buurjongens niet meer informatie geven dan dat ze ontvoerd werden door de taliban, en in het geval van zijn neef, dat hij gedood werd. In dit verband is ook niet duidelijk waarom verzoeker veel algemene informatie over zijn neef niet heeft, maar wel zeer specifiek verklaarde dat zijn neef kon worden geïdentificeerd omdat hij zijn taskara en andere kaarten op zak had. Verder (d) is het ook opvallend dat verzoeker de taliban enerzijds meedogenloosheid toedicht wanneer het gaat over de ontvoeringen van jongeren die ze willen rekruteren, maar dat ze anderzijds geen actie ondernemen wanneer die jongeren het land ontvluchten om aan de taliban te ontsnappen. Ook (e) komt verzoekers relaas niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan betreffende rekrutering door de taliban. De door verzoeker voorgelegde documenten en de opmerkingen van zijn advocaat op de notities van de persoonlijke onderhouden (iii) zijn niet in staat de appreciatie inzake zijn vrees voor vervolging in positieve zin te wijzigen. Ten slotte (iv) wordt nog opgemerkt dat verzoeker geen elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Verzoekers beide persoonlijke onderhouden vonden plaats voor de machtsvername door de taliban, maar indien de machtsgreep tot gevolg zou hebben gehad dat zijn individuele situatie dermate gewijzigd zou zijn geweest dat hij hierdoor een nood aan internationale bescherming zou hebben, dan kon er redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken, *quod non*.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker onvoldoende overtuigende elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en weergegeven onder 2.3.5.1., die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt verzoeker toe

om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.3.5.3. In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie terecht gesteld en op omstandige wijze toegelicht dat meerdere inhoudelijke elementen van de dreigbrief die verzoeker van de taliban ontving en die de directe aanleiding voor zijn vertrek vormde, verschillende tegenstrijdigheden vertonen:

“Zo gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan een gedwongen rekrutering door de Taliban te vrezen. U baseert deze vrees voornamelijk op een dreigbrief die u heeft ontvangen van de Taliban, en waarvan u een kopie voorlegde aan het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud. Deze brief vormde de directe aanleiding voor uw vlucht uit uw land van herkomst, en is aldus een essentieel element voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. In deze dreigbrief wordt u persoonlijk vermeld, en dat u zou samenwerken met indringers. Verder wordt u erin aangesproken om jihad te voeren en mee te werken met de Taliban, om uw vader en broer te wreken. Later in de brief wordt aan alle vechters van het Islamitische Emiraat en andere mujahedeën gevraagd u te vinden en te straffen (CGVS, p. 5).

Deze inhoudelijke elementen vertonen reeds verschillende tegenstrijdigheden. Zo richt de brief zich zowel rechtstreeks tot u om jihad te voeren en uw familieleden te wreken, als tot vechters en mujahedeën die worden gevraagd u te vinden en te straffen. Los van de onduidelijkheid aan wie deze brief nu gericht is, is het tevens ongeloofwaardig dat er in dezelfde brief aan u wordt gevraagd om jihad te voeren, als dat u verwittigd wordt van een nakende doodstraf. Deze twee boodschappen die op dezelfde pagina zijn terug te vinden verschillen wel zeer sterk in aard. Aangezien deze brief werd afgeleverd op uw woonplaats en uw adres de verzender dus duidelijk bekend is (CGVS, p. 8), is het voorts ook tegenstrijdig dat er wordt gevraagd aan die vechters en mujahedeën u te vinden en dan te straffen. Ook is het erg opvallend dat er op eventuele wraakgevoelens die u zou koesteren ten gevolge van de overlijdens van uw broer en vader wordt ingespeeld door de Taliban, aangezien de groepering verantwoordelijk is voor beiden hun dood (CGVS, p.4). Omwille van de vele inhoudelijke tegenstrijdigheden uit deze dreigbrief, moet de echtheid ervan betwist worden.”

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar de vertaling van deze dreigbrief door de tolk die tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aanwezig was en stelt hij dat er duidelijk geen enkele tegenstrijdigheid te vinden is in de brief. Concreet is hij van mening dat uit deze vertaling blijkt dat verzoeker zich niet bij de taliban aansloot bij de eerste algemene oproep, en dat hij daarom nog eens opgeroepen werd om zich aan te sluiten, maar deze keer met de boodschap dat, als hij zich niet aansluit, alle vechters opgeroepen worden om hem te vinden en te straffen. De Raad merkt op dat uit een eenvoudige lezing van de vertaling van de dreigbrief enkel blijkt dat verzoeker beschuldigd wordt van collaboratie met de ‘indringers’, dat *jihad* verplicht is voor moslims, dat hij zich bij hen moet vervoegen om zijn vader en broer te wreken, dat verzoeker niet op hun verzoek geantwoord heeft en dat zij daarom vragen aan alle vechters van het Islamitisch Emiraat en andere *mujahedeën* om verzoeker te vinden en te straffen. Hieruit blijkt, in weersprek van wat door verzoeker wordt voorgehouden, geenszins dat de oproep aan de taliban-aanhangers voorwaardelijk is en dat zij hem enkel mogen straffen indien hij niet luistert naar hun tweede oproep om zich bij hen aan te sluiten. In die zin bevat de door verzoeker neergelegde dreigbrief wel degelijk twee boodschappen, die overigens zeer sterk verschillen van aard. Dat het feit dat in de persoonlijke dreigbrief gericht aan verzoeker de *mujahedeën* worden opgeroepen om hem te straffen een stijlfiguur zou zijn waarin plechtig wordt opgeroepen om verzoeker te straffen indien hij alsnog weigert zich aan te sluiten bij de taliban, neemt niet weg dat deze brief zowel gericht is tot verzoeker als tot vechters en *mujahedeën* en kan dit, mede gelet op het voorgaande, evenmin verklaren.

De Raad merkt voorts op dat verzoeker geen verweer voert tegen het motief van de bestreden beslissing – dat pertinent, terecht en draagkrachtig is en dat steun vindt in het administratief dossier – waarin wordt gesteld dat het tegenstrijdig is dat de brief enerzijds werd afgeleverd aan verzoekers woonplaats, waaruit blijkt dat zijn adres aldus bekend was bij de verstuurder, en anderzijds de *mujahedeën* oproept om verzoeker te vinden, wat impliceert dat de taliban niet weten waar hij zich bevond.

Verzoeker kan verder ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het inspelen op zijn eventuele wraakgevoelens door de taliban geen eigenaardigheid betreft. Luidens het verzoekschrift zouden de taliban zichzelf immers nooit beschuldigen en zijn zij van mening dat elke gewelddadigheid ten gevolge van hun strijd met de buitenlandse strijdkrachten en hun medewerkers de schuld was van deze ‘indringers’. Daarbij stelt hij nog dat zijn vader terechtgekomen is in een vuurgevecht en het niet bekend is van welke partij die kogel kwam en dat zijn broer is omgekomen door een bmbom die bestemd was

voor een voorbijrijdend legervoertuig. Het is volgens verzoeker dan ook niet moeilijk voor een groepering als de taliban om de schuld bij de vijand te leggen en de naasten van slachtoffers op te roepen om wraak te nemen. De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij weet dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn vader en zijn broer (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud van 2 juli 2020 (hierna: notities eerste persoonlijk onderhoud), p. 4). Zo verklaarde hij expliciet dat zijn broer omkwam toen een landmijn, die door de taliban werd geplaatst en die een legervoertuig viseerde, afging. Wat betreft zijn vader, verklaarde hij dat hij omkwam toen er een gevecht uitbrak tussen de taliban en het Afghaanse leger nadat de taliban een *checkpoint* aanviel. Hoewel niet met zekerheid kan gezegd worden door welke kogel verzoekers vader werd geraakt, blijkt uit verzoekers verklaringen dus wel duidelijk dat de taliban de aanval, waarin zijn vader omkwam, initieerden. Hoewel verzoeker kan gevolgd worden dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban zichzelf zouden beschuldigen, is het evenmin geloofwaardig dat zij verzoeker, die duidelijk weet dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn vader en broer, zouden oproepen om zich bij hen aan te sluiten om de dood van deze familieleden te wreken.

Waar verzoeker stelt dat de vertaling van de brief, zoals opgenomen in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, geen perfecte vertaling is omdat er in de notities van dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gesteld wordt dat sommige stukken uit de brief onduidelijk waren en om die redenen niet werden vertaald, wijst de Raad op de inhoud van artikel 57/5*quater*, § 3, van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities. Uit de stukken van het dossier blijkt te dezen dat verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijke onderhouden bij de commissaris-generaal opvroeg en bekam en dat de advocaat telkenmale zijn opmerkingen op deze notities aan de commissaris-generaal overmaakte. Gezien verzoeker over de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, waarin de vertaling van de dreigbrief die aldaar aanwezig was werd opgenomen, geen enkele opmerking overmaakte aangaande deze vertaling en op geen enkele manier duiding gaf in welke zin deze vertaling essentiële elementen uit de dreigbrief niet of verkeerd vertaalde, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities en kan hij de inhoud hiervan thans niet nuttig aanvechten. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in het verzoekschrift nergens verduidelijkt waarom de door de tolk gemaakte vertaling niet overeenstemt met de werkelijkheid, laat staan dat hij zelf een voor eensluidende vertaling overmaakt van de (onduidelijke stukken van de) dreigbrief.

Ten slotte stelt verzoeker in het verzoekschrift nog dat het voornaamste wat uit de dreigbrief kan worden afgeleid, is dat hij bedreigd wordt door een internationaal bekende terroristische organisatie. Dat de essentie van deze brief overeenstemt met de essentie van verzoekers voorgehouden asielrelaas, betekent niet dat de door de verwerende partij terecht vastgestelde tegenstrijdigheden inzake concrete inhoudelijke elementen uit de brief zomaar aan de kant geschoven kunnen worden en dat aan de echtheid van deze brief in zijn geheel, met inbegrip van de essentie van de inhoud, niet langer kan getwijfeld worden. Bovendien zijn er, mede gelet op wat volgt, ook nog verschillende andere redenen waarom de echtheid van deze brief terecht betwist wordt.

2.3.5.4. In navolging van de verwerende partij, oordeelt de Raad immers dat de geloofwaardigheid van de dreigbrief, en dus ook van verzoekers vluchtmotieven, verder aangetast wordt door verzoekers (gebrek aan) kennis over de inhoud van deze brief. De Raad stelt vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen genoegzaam nam met het feit dat zijn oom zei dat hij gezocht werd en zich bij de taliban moest vervoegen en dat zijn leven in gevaar was en dat hij moest vluchten toen hij hem de dreigbrief toonde die hij zelf niet kon lezen, om daarop te beslissen zijn land van herkomst te ontvluchten. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker de beslissing om zijn land van herkomst te verlaten, die een dermate drastische impact heeft op zijn leven, zou nemen op basis van een dreigbrief waarvan hij niet de concrete inhoud kent. Er kon van verzoeker verwacht worden dat hij op zijn minst deze brief volledig liet voorlezen door zijn oom alvorens deze toch wel radicale beslissing te nemen. Verzoekers verklaring in het eerste persoonlijk onderhoud dat hij wel benieuwd was naar de inhoud van de dreigbrief, maar dat hij uit Afghanistan wou vertrekken

(administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 6) en zijn betoog in het verzoekschrift dat de boodschap uit de brief goed samengevat was door zijn oom en voor hem duidelijk was en dat hij, op basis hiervan en de gebeurtenissen uit zijn verleden indachtig, immers wel kon raden wat er hem te wachten stond, doen hier geen afbreuk aan. Het laten voorlezen van de brief door zijn oom op dat bepaalde moment zou hoogstens enkele minuten innemen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij pas twee dagen na het ontvangen van de brief uit Afghanistan vertrokken is (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 4). Hij had aldus zeker voldoende tijd om hierover nog eens na te denken en de volledige inhoud van de brief te achterhalen. Dat verzoekers familie zich toen enkel bezig hield met de reis, verklaart nog niet dat verzoeker zelf niet verder naar de inhoud van de brief vroeg (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 6). Het feit dat verzoeker op dat moment achttien jaar was en bovendien ongeschoold is, maakt het idee om zijn land van herkomst te ontvluchten des te drastischer, waardoor het nog minder geloofwaardig is dat hij zich niet verder informeerde over de inhoud van de brief voor zijn vertrek. Los van het gegeven dat verzoeker de inhoud van de dreigbrief amper kende op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, blijkt uit zijn verklaringen dat hij ook op het moment van het eerste persoonlijk onderhoud nog steeds enkel wist wat zijn oom hierover gezegd zou hebben op het moment dat hij Afghanistan verliet, en dat hij geen verdere pogingen had ondernomen bij zijn oom – met wie hij nog in contact staat – of eender wie die de taal spreekt, om te weten te komen wat er nu juist in deze dreigbrief stond. Een dergelijke aanhoudende desinteresse in (de oorzaak van) zijn problemen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen.

2.3.5.5. In de bestreden beslissing wordt bovendien opgemerkt dat, de inhoud van de brief indachtig, het heel opmerkelijk is dat verzoekers oom hem niet spontaan vertelde dat hij in de dreigbrief valselijk beschuldigd werd samen te werken met 'indringers', of over het gegeven dat hij door de taliban werd opgeroepen *jihad* te voeren om zijn vader en broer te wreken, nadat die door hun eigen toedoen zijn overleden. In het verzoekschrift brengt verzoeker daar tegenin dat deze omissie vanwege zijn oom ten onrechte door de verwerende partij aan hem wordt toegeschreven, stelt hij dat de vraag hier is wat hij zou kunnen gedaan hebben indien hij wist dat hij valselijk beschuldigd werd van samenwerking met 'indringers' en vraagt hij zich af of hij dan verhaal moest gaan halen bij de taliban.

De Raad merkt op dat vooral het gegeven dat verzoekers oom niet spontaan vertelde over deze opmerkelijke boodschappen in de dreigbrief wel heel bevreemdend is. Er kan namelijk verwacht worden dat verzoekers oom dermate geschrokken zou zijn wanneer ten aanzien van verzoeker, een familielid die bij hem woonachtig is, door de taliban valselijke beschuldigingen worden geuit of wanneer verzoeker werd opgeroepen door de taliban om de dood van zijn vader en broer – die dus ook familie waren van de oom – te wreken, terwijl geweten is dat zij hiervoor verantwoordelijk zijn, dat hij dit spontaan zou vertellen aan verzoeker wanneer hij de brief voorlas, of minstens hierover met verzoeker zou spreken tijdens de twee dagen voor zijn vertrek of tijdens een van de contacten die zij hadden na zijn vertrek. Aangezien verzoeker volgens zijn eigen relaas geen weet had van deze elementen, wordt er in deze ook geenszins verwacht van verzoeker dat hij hier op een bepaalde manier op zou reageren. De verwerende partij wijst er bovendien terecht op dat zijn oom de kans had om de taliban persoonlijk deze tegenstrijdigheden voor te leggen, toen zij hem in de persoon van M. M. A. benaderden om te vragen waar verzoeker was, dat het niet geloofwaardig is dat de taliban genoeg namen met het antwoord van verzoekers oom dat hij niet wist waar verzoeker was en dat verzoeker niet weet of zijn oom op dat moment de tegenstrijdigheden in zijn dreigbrief bij hen aankaatte.

2.3.5.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet weet te overtuigen van afdoende kennis van rekrutering van jongeren in zijn dorp.

2.3.5.6.1. Zo merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot vrijwillige rekrutering door de taliban in zijn dorp. Enerzijds verklaarde verzoeker meermaals dat twee op de vijf huizen in zijn dorp geaffilieerd zijn met de taliban en dat de meesten van de jongeren, die door de taliban gerekruteerd worden, zich vrijwillig aansloten (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 9). Anderzijds verklaart verzoeker ook dat mensen over het algemeen niet geneigd zijn om de taliban vrijwillig te vervoegen (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 7). Daarnaast merkt de verwerende partij terecht op dat verzoeker amper namen kan opnoemen van mensen die zich vrijwillig bij de taliban zouden hebben aangesloten in zijn dorp. Concreet overweegt de bestreden beslissing hieromtrent als volgt:

“Wanneer u gevraagd werd naar namen kan u slechts de zonen van H. A. noemen (CGVS, p.7). Het grote aantal Taliban in uw dorp indachtig is het erg opmerkelijk dat u niet meer weet over mensen die zich vrijwillig bij de groepering aansloten. Wanneer u specifiek naar anderen gevraagd werd, antwoordde u:

“Ik heb geen informatie over andere mensen. Ik weet niet exact over andere mensen. Ik weet over de zonen van deze persoon, want hij was een rijk man. Zijn familieleden werden K. genoemd in het dorp. Ze vervoegden de Taliban omwille van hun vijandschap met een ander persoon” (CGVS, p.8). Dat u dus slechts van één bekende familie wist dat ze zich vrijwillig bij de Taliban aansloten, in een dorp waarin 2 op de 5 huizen met de Taliban zouden zijn geaffilieerd, is erg opvallend.”

Deze overwegingen zijn terecht, draagkrachtig en pertinent en blijven, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.5.6.2. Aangaande verzoekers verklaringen over gedwongen rekrutering door de taliban in zijn dorp treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze, in de bestreden beslissing, dienaangaande terecht als volgt motiveert:

“U kon echter ook slechts zeer weinig vertellen over mensen die met dwang door de Taliban gerekruteerd werden. Zo viel het op dat u allerminst kon verklaren waarom de Taliban de moeite en het risico nam om mensen tegen hun wil te rekruteren, wanneer er reeds grote aantallen jongeren zich vrijwillig aansloten. Daarover zei u: “Ik weet niet wat hun doel of objectief is. Ze rekruteren sommige mensen met geweld. Wanneer ze je zouden zien ontvoeren ze je. Ik ken hun doel niet” (CGVS, p.7). U vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zowel uw neef als 2 van uw buurjongens werden ontvoerd door de Taliban. Buiten deze voorvallen had u echter geen enkele informatie over gedwongen rekrutering door de Taliban in uw dorp (CGVS, p.8). Ook wanneer u gevraagd werd waarom u specifiek zou gevisieerd worden door de Taliban, antwoordde u: “Dit weet ik niet. Ik ben niet de enige die ze viseren. Ze kidnapt mijn neef, ook 2 van mijn burens. Ze kidnappen iedereen” (CGVS, p.12). Echter bleef u het CGVS op de expliciete vervolgvraag wie buiten uw neef en 2 buurjongens werden gekidnapt een antwoord schuldig, zeggende: “Ik weet niet van nog anderen” (CGVS, p.12).”

In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar zijn antwoord tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de vraag waarin hij wordt gewezen op het feit dat twee op de vijf mensen in zijn dorp bij de taliban horen en waarin hij werd gevraagd hoe deze mensen gerekruteerd werden (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit het antwoord op deze vraag blijkt volgens verzoeker dat sommigen zich vrijwillig aansloten en dat er dus niet genoeg vrijwillige rekruten waren en dat de taliban daardoor ook onder dwang rekruteerden. De Raad wijst in dit verband ook op het feit dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd waarom de taliban andere jongeren tegen hun wil zouden forceren om zich bij hen te vervoegen, als er al veel jongeren zich vrijwillig bij hen aansloten, en dat hij hierop antwoordde dat hij dit niet weet. Verzoeker slaagt er aldus niet in om op eenduidige wijze te verklaren waarom de taliban mensen gedwongen zouden rekruteren. Bovendien neemt dit niet weg dat verzoeker ook heel weinig informatie kon verschaffen over gedwongen rekrutering door de taliban in zijn dorp.

2.3.5.6.3. In verband met verzoekers kennis over de lotgevallen van zijn neef en twee buurjongens, luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Over de lotgevallen van uw neef en uw 2 buurjongens kon u overigens niet meer informatie geven dan dat dat ze ontvoerd werden door de Taliban, en in het geval van uw neef, dat hij gedood werd. Zo wist u ook omtrent de ontvoering van uw neef niets te vertellen over de plaats waar hij nadien naartoe werd gebracht, de omstandigheden waarin hij ontvoerd of gedood werd, noch over de plaats waar zijn lichaam gevonden werd (CGVS, p.9). U weet dit gebrek aan kennis omtrent uw neef zijn lotgeval aan de Taliban, die geen enkele informatie over uw neef wilde delen, ook niet nadat de dorpsoudsten hun hier per brief over hadden aangeschreven (CGVS, p.10). U verklaarde verder dat u ook niet wist waar uw neef zijn lichaam teruggevonden werd door de politie, omdat u dit niet aan uw oom kon vragen. U vertelde echter wel specifiek dat uw neef zijn taskara en andere kaarten op zak had, en dat hij aan de hand daarvan geïdentificeerd kon worden (CGVS, p.9). Waarom u zo’n specifieke informatie hebt en andere, veel algemenere informatie niet hebt, is niet duidelijk. Het is hoe dan ook ongeloofwaardig dat u uw land ontvlucht op basis van uw vrees om gerekruteerd te worden door de Taliban, wanneer u zo weinig informatie kan meedelen over dit soort situaties.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift oppert verzoeker dat de termen ‘algemeen’ en ‘specifiek’ hier door elkaar gehaald zijn. De plaats waar zijn neef na de ontvoering gebracht werd, de precieze omstandigheden waarin hij ontvoerd of gedood werd en de plaats waar zijn lichaam gevonden werd, zijn volgens hem veeleer specifieke gegevens, die hem niet werden meegedeeld. De identificatie van de neef via zijn taskara is echter

algemeen, aangezien een taskara of andere de meest voor de hand liggende manier van identificatie is, en dit ook de reden is waarom ze zeker waren dat het de neef van verzoeker was die werd vermoord.

De Raad merkt op dat in het algemeen kan verondersteld worden dat mensen het vaakst geïdentificeerd kunnen worden aan de hand van hun identiteitsdocumenten. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter niet dat hij veronderstelt dat zijn neef geïdentificeerd is aan de hand van zijn taskara, maar dat hij dit vertelt alsof hij hier zeker over is (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 9). In die zin is het opmerkelijk dat verzoeker wel informatie heeft over dit ene element over de ontvoering en moord van zijn neef, die overigens plaatsvonden toen verzoeker nog in Afghanistan was, maar om verschillende redenen niks weet over onder andere de omstandigheden van de ontvoering en de plaats waar zijn lichaam is gevonden.

2.3.5.6.4. Verzoeker gaat in het verzoekschrift vervolgens ook in op het motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal stelt dat het opvallend is dat verzoeker de taliban enerzijds meedogenloosheid toedicht wanneer het gaat over de ontvoeringen van jongeren die ze willen rekruteren, maar dat ze anderzijds geen actie ondernemen wanneer die jongeren het land ontvluchten om aan de taliban te ontsnappen. In dit motief oppert de verwerende partij dat verzoeker vertelde over zijn dorpsgenoot H. Z., wiens zonen het land ontvluchtten nadat ze werden bedreigd door de taliban nadat zij weigerden zich bij hen aan te sluiten, maar dat hij geen informatie heeft over een aanval op H. Z. nadat zijn zonen waren weggevlucht (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 10). Bovendien wordt erop gewezen dat ook verzoekers eigen familie, met uitzondering van één bezoek, met rust werd gelaten door de taliban nadat hij Afghanistan verliet (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift in eerste instantie dat het goed mogelijk is dat de taliban, ondanks de eerdere bedreigingen, de familie van een gevlucht persoon met rust laten om toch draagvlak te hebben bij de plaatselijke bevolking. De Raad stelt vast dat verzoeker deze loutere veronderstelling geenszins staft met enige objectieve informatie. Wat betreft de situatie van verzoekers dorpsgenoot H. Z., verwijst hij nog naar zijn verklaring dat de taliban het huis van H. Z. meermaals bedreigden en dat ze het huis zouden aanvallen als zijn zoons zich niet zouden overgeven (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 10). De Raad merkt op dat dit loutere bedreigingen zijn. In het licht van verzoekers verklaringen over het gedrag van de taliban bij pogingen tot gedwongen rekruteringen, kan worden verwacht dat de taliban, van zodra ze doorhadden dat de zonen van H. Z. vertrokken waren, het niet gewoon bij loutere bedreigingen zouden laten. Tot slot wijst verzoeker in het verzoekschrift er ook nog op dat hij thans geen contact heeft met zijn familie wegens de slechte communicatie infrastructuur. Voor zover hij hiermee insinueert dat hij niet weet of zijn familie, met uitzondering van dit ene bezoek, na zijn vertrek nog werd lastiggevalen door de taliban, benadrukt de Raad dat verzoeker sinds zijn vertrek nog sporadisch contact heeft met zijn familie (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 4 en notities persoonlijk onderhoud van 3 juni 2021 (hierna: notities tweede persoonlijk onderhoud), p. 5) en dat kan verwacht worden dat zij hem zouden informeren over eventuele problemen die zij met de taliban zouden hebben sinds zijn vertrek.

2.3.5.6.5. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers relaas niet goed overeenkomt met de algemene situatie in Afghanistan, zoals blijkt uit algemene landeninformatie, en meer in het bijzonder met de algemene informatie met betrekking tot de manier van rekruteren door de taliban, stelt verzoeker dat uit officiële rapporten kan worden afgeleid dat er geen reden is om aan zijn relaas te twifelen en citeert hij uit een EASO-rapport van 2016.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gesteld:

“Ten slotte komt uw relaas niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waar jongeren vooral in moskeeën gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrasa's. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten, maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).”

De Raad stelt vast dat de algemene informatie die door verzoeker wordt bijgebracht dezelfde is als één van de bronnen waarop de verwerende partij zich steunt en die aan het administratief dossier is gevoegd (map landeninformatie). Uit het door verzoeker geciteerde fragment uit het EASO-rapport van 2016 blijkt inderdaad dat de taliban dreigbrieven gebruiken om mensen te waarschuwen, bedreigen en om de bevolking voor zich te winnen en dat mensen die weigeren om de taliban in het algemeen te steunen, met inbegrip van hun rekrutering, door hen worden aangevallen. De door de verwerende partij aangehaalde algemene informatie ontkent niet dat de taliban dreigbrieven sturen, noch dat hun rekruteringspogingen soms gepaard gaan met dwang. Deze algemene informatie verduidelijkt echter wel dat gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van hun persoon of hun naasten, eerder uitzonderlijk is. De commissaris-generaal concludeerde volledigheidshalve aldus terdege dat verzoekers voorgehouden relaas niet goed overeenstemt met de algemene informatie inzake rekrutering door de taliban. Verzoeker toont het tegendeel alvast niet aan en beroept zich, zo weze herhaald, op dezelfde informatie, zoals gebruikt door de commissaris-generaal in diens beoordeling.

Zo verzoeker te dezen nog verwijst naar arresten van de Raad, dient, nog daargelaten dat hij niet concreet aantoonst dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de personen waarop deze arresten betrekking hebben, te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie, alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming.

2.3.5.7. De overige door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, zowel wat betreft de kopieën als de originele versies, evenals de opmerkingen van de advocaat op de notities van de persoonlijke onderhouden, kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan al het voorgaande.

2.3.5.8. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op aannemelijkheid berusten. De verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is. De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn niet voldaan en derhalve kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend aan verzoekster.

2.3.5.9. Met enige welwillendheid kan uit het betoog van verzoeker ter terechtzitting, nadat de debatten werden heropend nadat hij laattijdig ter terechtzitting verscheen en zijn advocaat reeds vertrokken was, worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest omwille van het feit dat hij verwesterd is of minstens als dusdanig zal gepercipieerd worden. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn goede integratie en zijn tewerkstelling in België en toont de Raad en de verwerende partij zijn vast contract bij K.(...) N.(...) Antwerpen en getuigenverklaringen van het opvangcentrum en collega's, zonder deze evenwel neer te leggen. Daargelaten de vaststelling dat hieromtrent ter terechtzitting nauwelijks bijkomende toelichtingen worden verschaft of enig stavingstuk wordt neergelegd en er in het verzoekschrift niet wordt gewezen op een vrees wegens verwestering, noch enig betoog wordt gevoerd tegen de motieven hieromtrent in de aanvullende nota van 26 januari 2023, wijst de Raad, in zoverre verzoeker hiermee een (gepercipieerde) verwestering wenst aan te tonen, volledigheidshalve op het volgende.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie

aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesies" (EUAA *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation* van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotalibanregering* wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-factotalibanregering* uiterst zwak en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich

vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban* autoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen zij worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet gelet op het voorgaande *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier laat niet toe anders te oordelen.

Het loutere gegeven dat verzoeker, een Afghaanse meerderjarige man die Afghanistan verliet op meerderjarige leeftijd en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, reeds vier jaar in België verblijft, betekent niet dat verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa concreet aannemelijk kan maken. De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar zijn goede integratie, naar zijn vast contract bij K.(...) N.(...) Antwerpen en zijn getuigenverklaringen van het opvangcentrum en collega's, die overigens en zo weze herhaald niet door hem werden neergelegd, merkt de Raad ten overvloede op dat deze stukken onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Dat verzoeker werkwilig is en zich wil integreren, is lovenswaardig, maar maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde "*besmet*" door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Er wordt bovendien niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Er moet hierbij overigens vastgesteld

worden dat verzoeker nog in regelmatig contact staat met zijn familie in de regio van herkomst (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 4 en notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 5). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt ook dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari.

2.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij onvoldoende overtuigt dat hij de taliban dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering of als terugkeerder.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)".

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest 'M'Bodj' stelde het Hof van Justitie: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen,*

wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door

de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de-facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van

de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten en de passage uit de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van januari 2022 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat de natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

In zoverre door verzoeker in het tweede middel verder wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259;

RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘*Elgafaji*’ waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof

van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte

aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)*" van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Logar, waarvan verzoeker afkomstig is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 4 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval van het NRF op de taliban en een onderling conflict binnen de taliban over het gebruik van irrigatiekanalen), een incident dat als *explosions/remote violence* wordt gecodeerd (de explosie van een talibanvoertuig) en een incident dat als *violence against civilians* is gecodeerd (de arrestatie van en moord op twee voormalige medewerkers van de NDS). Van deze 4 incidenten heeft ACLED er 3 gecodeerd onder het district Pul-i-Alam, dat ook de provinciehoofdplaats Pul-i-Alam omvat en het vierde onder het district Mohammad Agha.

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA "*Afghanistan. Security Situation*" van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoekers niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot hun regio van herkomst, *in casu* de provincie Logar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Verzoeker citeert in het tweede middel van zijn verzoekschrift de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2022 en uit nieuwsberichten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten en stelt nog dat het risico op schade door willekeurig geweld nog steeds zeer hoog is in Afghanistan. De Raad wijst erop dat deze incidenten niet worden betwist en mee in rekening werden genomen bij de bovenstaande beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de Verenigde Naties en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld, dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen, doorprikt. Verzoekers betoog doet bijgevolg geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe

en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS